

ANNA TODD

După ce am găsit fericirea

ANNA TODD

**După ce
am găsit
fericirea**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Această poveste este uimitoare! M-am îndrăgostit de ea! 😊 • Intensă • Adorabilă & perfectă • Hessa ♡♡♡ • Am devenit dependent • Atât de romantic • Vărs un ocean de lacrimi • O să-mi placă mereu la nebunie Hessa • Nu trebuie să fii neapărat fan One Direction ca să citești cartea aceasta • Tensionat • Atât de drăguță încât chicotesc • Anna e genială • Se ceartă și se calcă pe nervi reciproc, dar acest lucru face povestea atât de realistă • LOL — îmi place de mor! • Sunt mai la curent cu această poveste decât cu propria mea viață

Cititorii de pe Wattpad sunt de acord — seria *After* este un vârtej nebunesc și adictiv de iubire. #Hessa pentru totdeauna!

El este irascibil, dar exact de asta m-am îndrăgostit de el • Îmi place povestea aceasta mult prea mult! • Tocmai mi-am scuipat apa din gură • Această poveste îmi va semna condamnarea la moarte! • OMG *palme peste față* • Plâng și mi s-a făcut pielea de găină • Îi iubesc atât de mult XOXO • Tocmai mi s-a topit inima! • Ticălos romantic • Rânjesc ca o idioată • Sunt fan LA GREU! • Cumpără-i inelul acela odată • Atât de întunecat și de misterios • Uau, asta a fost chiar sexy • Mai vreau • 😊

Tuturor celor care au luptat
pentru cineva sau pentru ceva în care au crezut.

Prolog

Hardin

De multe ori în viața mea m-am simțit nedorit, neadaptat în cel mai rău fel cu putință. Am avut o mamă care a făcut eforturi remarcabile, dar pur și simplu n-a fost suficient. Muncea prea mult; dormea în timpul zilei pentru că stătea în picioare toată noaptea. Trish și-a dat silința, dar un băiat, mai ales unul rătăcit, are nevoie de tată.

Știam despre Ken Scott că e un om tulburat, un arivist necizelat care nu era niciodată mulțumit sau impresionat de nimic din ce făceam. Micul Hardin, demn de milă în încercarea lui de a-l impresiona pe bărbatul impunător care urla și se împleticea în casa noastră oribilă și înghețuită, ar fi fost încântat de ideea că omul ăsta rece nu e tatăl său. Ar fi oftat, și-ar fi luat cartea de pe masă și ar fi întrebat-o pe maică-sa când mai trece pe aici Christian, omul ăla drăguț care îl făcea să râdă citindu-i pasaje din cărți vechi.

Dar Hardin Scott, omul în toată în firea care se luptă cu dependențele și cu furia moștenită de la netrebnicul care îi ținuse loc de tată, e alb la față ca moartea. Mă simt trădat, derutat ca naiba și extrem de mânios. N-are nicio logică. Povestea asta cu tații schimbați pe care o întâlnești în toate comediile romantice nu poate fi viața mea. Amintiri de mult pierdute încep să iasă la iveală.

Mama, la telefon, după ce unul dintre eseurile mele fusese publicat în ziarul local:

— Mă gândeam că vrei să afli: Hardin e genial. Ca tatăl său, a spus ea, mândră.

Am aruncat o privire în livingul micuț. Bărbatul cu păr negru, leșinat pe un scaun, cu o sticlă de whisky la picioare, nu era deloc genial. *E un dezastru*, m-am gândit în vreme ce el se foia pe scaun, iar mama închidea repede telefonul. Au fost nenumărate asemenea momente, prea multe ca să poată fi numărate, iar eu eram prea mic și prea prost ca să pricep de ce Ken era atât de rece cu mine. De ce nu mă îmbrățișa niciodată așa cum fac tații cu fiii lor. Nu juca niciodată baseball cu mine și nu m-a învățat nimic altceva decât să mă transform într-un bețiv nenorocit.

Oare toate astea au fost o pierdere de vreme? Oare Christian Vance chiar este tatăl meu?

Camera se învârte în jurul meu și mă uit la el, la bărbatul despre care se presupune că îmi e tată. Văd ceva familiar în ochii lui verzi, în forma maxilarului. Măinile îi tremură când își dă părul de pe frunte pe spate și atunci încremenesc, pentru că-mi dau seama că și eu fac același gest.

1

Tessa

— E imposibil.

Mă ridic în picioare, dar mă așez repede la loc pe bancă, pentru că simt cum îmi fuge pământul de sub picioare. Parcul se umple deja cu oameni. Familii cu copii mici, baloane și cadouri în brațe, în ciuda vremii friguroase.

— E adevărat, Hardin e fiul lui Christian, zice Kimberly, cu o scîpire în ochii albaștri.

— Dar Ken... Hardin îi seamănă perfect.

Îmi aduc aminte când l-am văzut prima oară pe Ken Scott, la un magazin de iaurt. Mi-am dat seama imediat că e tatăl lui Hardin; părul lui închis la culoare și statura m-au făcut să trag această concluzie.

— Crezi? Mie nu mi se pare deloc, în afară de culoarea părului. Hardin are aceeași ochi cu Christian, aceeași formă a feței.

Așa să fie? Mă străduiesc să-mi imaginez cele trei chipuri. Christian are gropițe în obraji ca Hardin și aceeași ochi... dar pur și simplu nu are sens: Ken Scott e tatăl lui Hardin — trebuie să fie. Christian pare atât de tânăr în comparație cu Ken. Știu că sunt de aceeași vârstă, dar alcoolismul lui Ken și-a pus amprenta pe înfățișarea sa. A rămas un bărbat arătos, dar se vede că băutura l-a îmbătrânit.

— Asta e... zic eu, căutându-mi vorbele, cu respirația tăiată.

Kimberly aproape că-și cere scuze.

— Știu. Voiam atât de mult să-ți spun. Nu mi-a plăcut că ți-am ascuns lucrul ăsta, dar nu era treaba mea.

Mă prinde de mână și mă strânge ușor.

— Christian m-a asigurat că, atunci când Trish îi va da voie, îi va spune lui Hardin.

— Eu doar...

Respir adânc.

— Asta face Christian? Îi spune lui Hardin *acum*?

Mă ridic din nou în picioare și Kimberly își ia mâna de pe mine.

— Trebuie să ajung la el. O să își iasă...

Nici măcar nu vreau să-mi imaginez cum o să reacționeze Hardin la auzul acestei vești, mai ales după ce a dat peste Trish și Christian împreună aseară. Va fi prea mult pentru el.

— Asta face.

Kim oftează.

— Trish n-a fost în totalitate de acord, dar Christian a zis că e aproape gata să accepte și că oricum lucrurile au început s-o ia razna.

Îmi scot telefonul. Nu-mi vine să cred cum i-a ascuns Trish acest lucru lui Hardin. Mă gândisem la ea mai degrabă ca la o mamă, și acum mi se pare că n-am cunoscut-o niciodată ca femeie.

Țin telefonul la ureche, așteptând ca Hardin să-mi răspundă. Kimberly spune:

— I-am spus lui Christian că n-ar trebui să vă despartă când îi spune lui Hardin, dar Trish a fost de părere că trebuie să fie singur cu el când află povestea...

Kimberly strânge din buze și se uită în jurul ei, prin parc, apoi își ridică privirea spre cer. Mie îmi intră automat căsuța vocală a lui Hardin. Formez din nou numărul, în vreme ce Kimberly stă tăcută, dar telefonul e tot închis. Îmi îndes telefonul la loc în buzunar și încep să-mi frâng mâinile.

— Poți să mă duci la el, Kimberly? Te rog!

— Da. Desigur.

Sare în picioare și-l strigă pe Smith.

Când îl văd pe copilaș cum vine către noi în pas săltat, îmi dau seama că Smith e fiul lui Christian... și fratele lui Hardin. Hardin are un frățior. Apoi gândul îmi zboară la Landon... ce înseamnă asta pentru

Landon și Hardin? Oare Hardin va mai dori să aibă de-a face cu el, acum că între ei nu există nicio legătură de familie? Și Karen, ce se va întâmpla cu Karen și cu prăjiturile ei minunate? Și Ken — ce va fi cu omul ăsta care face eforturi să se revanșeze pentru copilăria îngrozitoare a unui copil care nu e fiul său? *Ken* oare știe? Capul mi se învârte și trebuie să-l văd pe Hardin. Trebuie să aflu că sunt aici ca să-l sprijin și c-o vom scoate noi la capăt împreună. Nici nu-mi pot imagina cum se simte acum; cred că e de-a dreptul copleșit.

— Smith știe? întreb.

După câteva clipe de tăcere, Kimberly zice:

— Ne-am gândit că știe din cauza felului în care se poartă cu Hardin, dar n-are de unde.

Îmi pare rău pentru Kimberly. Deja a trebuit să treacă peste infidelitățile logodnicului ei, iar acum, asta. Când Smith ajunge la noi, se oprește și ne aruncă o privire misterioasă, de parcă ar ști despre ce am discutat. N-are cum, dar felul în care o ia înaintea și se duce la mașină fără să spună o vorbă mă face să mă îndoiesc.

Ne îndreptăm către Hampstead ca să-i găsim pe Hardin și pe tatăl lui, iar eu mă simt cuprinsă de valuri de panică.

2

Hardin

Zgomotul de lemn sfărâmat răsună în tot barul.

— Hardin, încetează!

Glasul lui Vance se aude ca un ecou, de undeva.

O altă bufnitură, urmată de zgomotul făcut de niște pahare sparte. Sunetul mă încântă și-mi sporește pofta de violență. Trebuie să sparg ceva, să distrug ceva.

Și chiar asta fac.

Brusc se aud țipete, iar eu ies din transă. Îmi privesc mâinile și descopăr o bucată despiciată din piciorul unui scaun scump. Mă uit la fețele disperate ale oamenilor speriați, căutând un singur chip: pe cel al Tessei. Ea nu e aici și în mijlocul acestei crize de furie nu-mi dau seama dacă ăsta e sau nu un lucru bun. S-ar speria; și-ar face griji pentru mine, s-ar panica și m-ar striga ca să mă liniștească.

Dau repede drumul lemnului, de parcă m-ar fi ars. Și simt niște mâini care mă cuprind de umeri.

— Scoateți-l de aici înainte să vină poliția! spune Mike, cu o voce mai puternică decât oricând.

— Ia-ți dracului mâinile de pe mine!

Mă smulg de lângă Vance și mă uit la el cu ură. Văd roșu în fața ochilor.

— Vrei să mergi la pușcărie?! țipă el, la numai câțiva centimetri distanță de fața mea.

Vreau să-l trântesc la pământ, să-l strâng de gât...

Dar niște femei încă mai țipă și asta mă împiedică s-o iau iarăși razna. Mă uit la barul ăsta scump și observ paharele împrăștiate pe

jos, scaunul rupt, mutrele îngrozite ale clienților care speră să scape de măcel. În scurt timp o să-și revină din șoc și o să se înfurie că le-am stricat momentul lor de fericire excesiv de costisitoare.

Christian mă ajunge din urmă în timp ce ies ca din pușcă pe lângă recepționeră.

— Urcă la mine în mașină și-o să-ți explic totul, șuieră el.

Îngrijorat că s-ar putea ca în curând să apară polițistii, fac ce-mi spune, dar habar n-am ce trebuie să simt sau ce spun. În ciuda mărturisirii, tot nu-mi vine să cred așa ceva. E imposibil și ridicol în același timp.

Mă așez pe scaunul din dreapta, iar el se aruncă lângă mine.

— N-ai cum să fii tatăl meu, nu e posibil. N-are niciun strop de logică.

Mă uit la mașina asta scumpă închiriată și mă întreb dacă asta nu înseamnă cumva că Tessa e sinistreată în nenorocitul ăla de parc în care am lăsat-o.

— Kimberly are mașină, nu-i așa?

Vance mă privește derutat.

— Da, sigur că are.

Torsul silențios al motorului devine din ce în ce mai zgomotos pe măsură ce înaintăm prin trafic.

— Îmi pare rău că ai aflat așa. Totul s-a legat pentru o vreme, dar pe urmă lucrurile au început s-o ia la vale, oftează el.

Nu zic nimic, căci știu că dacă deschid gura îmi pierd cumpătul. Îmi înfig unghiile în coapse; durerea ușoară mă ajută să mă stăpânesc.

— O să-ți explic, dar trebuie să fii deschis la minte, bine?

Se uită la mine și îi zăresc compătimirea din privire. N-am nevoie de mila lui.

— Nu-mi mai vorbi ca și cum aș fi un copil, mă răstesc eu.

Vance se uită la mine, apoi din nou la drum.

— Știi că am crescut cu tatăl tău, cu Ken — am fost tovarăși de când ne știm.

— Sincer să fiu, *nu știam* asta.

Mă uit urât la el, apoi îmi întorc privirea către geam.

— Se pare că eu nu știam nimic.

— Iată, e adevărat. Am crescut aproape ca niște frați.

— Apoi i-ai futut nevasta? zic eu, întrerupând povestea asta de ador-mit copiii.

— Uite, mârâie el.

Nodurile degetelor i se albesc de cât de tare strânge volanul.

— Încerc să-ți explic toată povestea asta, așa că lasă-mă să vorbesc.

Inspiră adânc ca să se calmeze.

— Ca să-ți răspund la întrebare, n-a fost așa. Mama ta și Ken erau împreună din liceu când ea s-a mutat în Hampstead. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

Stomacul mi se întoarce pe dos când îmi amintesc că Vance o săruta pe mama.

— Dar s-a îndrăgostit de Ken imediat. Își petreceau tot timpul împreună, așa cum făceau și Max și Denise. Noi, cei cinci, formam o micuță gașcă, aș putea spune.

Oftează pierdut în amintire, apoi vocea îi devine rece.

— Era spirituală, deșteaptă și îndrăgostită până peste cap de tatăl tău — la naiba. Nu pot să-l numesc altcumva...

Scoate un geamăt și bate cu degetele în volan. Apoi continuă.

— Ken era deștept — de-a dreptul genial — și când a mers la facultate cu bursă întreaga și mai devreme cu un an, a devenit un om ocupat. Prea ocupat pentru ea. Își petrecea aproape tot timpul la școală. În scurt timp am rămas doar patru și lucrurile dintre mama ta și mine... mă rog, sentimentele mele au luat amploare, în timp ce ale ei au început să se nască.

Vance face o pauză scurtă ca să schimbe benzile și să pornească ventilatorul ca să intre mai mult aer. Atmosfera e tot înăbușitoare, iar mintea mi se învârtă când el începe din nou să povestească.

— Am iubit-o întotdeauna și ea știa asta, dar îl iubea pe el, iar el era cel mai bun prieten al meu.

Vance înghite în gol.

— Zilele și nopțile treceau și am devenit... intimi. Nu sexual în acel moment, dar amândoi aveam sentimente și nu ni le mai ascundeam.

— Scutește-mă de toate detaliile astea scârboase.

Îmi încheștez pumnii în poală și mă forțez să tac ca să-l las să vorbească.

— Bine, bine, da.

Se uită fix prin parbriz.

— În fine, lucrurile au avansat și am ajuns să avem o relație în toată puterea cuvântului la un moment dat. Ken habar n-avea. Max și Denise bănuiau ceva, dar niciunul dintre ei n-a zis nimic. O imploram pe mama ta să-l părăsească pentru că o neglija — știu că e o porcărie, dar o iubeam.

Ridică din sprâncene.

— Ea era singura care mă putea scăpa de gesturile mele autodestructive. Țineam la Ken, dar mai importantă era iubirea mea pentru ea. Nu mi-a trecut niciodată.

Expiră zgomotos.

— Și... spun eu, după câteva secunde de tăcere.

— Da... Deci, când m-a anunțat că e însărcinată, credeam că vom fugi împreună și că se va mărita cu mine, nu cu el. I-am promis că dacă mă alege pe mine, termin cu porcăriile și sunt alături de ea... de tine.

Simt că mă privește, dar refuz să mă uit în ochii lui.

— Mama ta credea că nu sunt suficient de stabil pentru ea și iată-mă cum am rămas într-un colț, mușcându-mi limba, atunci când ea și tatăl — Ken — au anunțat că așteaptă un copil și că se vor căsători chiar în acea săptămână.

Ce mama dracului? Mă uit la el, dar e clar rătăcit în trecut, privind în gol la drumul din fața sa.

— Voiam ce e mai bun pentru ea și nu-i puteam întina reputația spunându-i lui Ken sau oricui altcuiva adevărul despre ce s-a întâmplat între noi. Îmi tot spuneam că el trebuie să știe, în sufletul lui, că nu era copilul lui. Mama ta a jurat că nu se atinsese de ea de luni întregi.

Umerii lui Vance tremură ușor, străbătuți de un fior.

— Am fost acolo, îmbrăcat la costum, la nunta lor restrânsă, în chip de cavalier de onoare. Știam că el o să-i ofere ceea ce eu nu puteam. Nici măcar nu-mi doream să merg la facultate. Nu făceam altceva decât să sufăr după o femeie măritată și să învăț pe dinafară pagini din romane

care n-aveau să devină niciodată realitate. N-aveam niciun plan de viitor, nu aveam bani, iar ea avea nevoie și de una, și de alta.

Oftează, încercând să alunge amintirea asta. Îl privesc și mă mir de ce-mi vine în minte, de ce mă simt obligat să spun. Strâng pumnul, apoi îl desfac, încercând să rezist. Apoi strâng pumnul din nou și nu-mi recunosc vocea când întreb:

— Deci practic mama s-a folosit de tine ca să se distreze și te-a părăsit pentru că n-aveai bani?

Vance răsuflă zgomotos.

— Nu. Nu s-a folosit de mine.

Îmi aruncă o privire.

— Știu că așa pare și e o situație foarte complicată, dar trebuia să se gândească la tine și la viitorul tău. Eu eram un ratat desăvârșit, un gunoi. Nu aveam nimic.

— Iar acum ești milionar, remarc eu cu amărăciune.

Cum poate s-o apere pe mama după tot rahatul ăsta? Ce tot are? Dar apoi ceva se trezește în mine și mă gândesc la mama, care a pierdut doi bărbați ce mai târziu s-au îmbogățit, în timp ce ea se chinuie cu slujba ei și se întoarce în fiecare zi în căsuța ei tristă.

Vance dă din cap.

— Da, dar n-aveam de unde să știu asta atunci. Ken era un om realizat, eu nu. Punct.

— Până când a început să se facă praf în fiecare noapte.

Încep din nou să mă enervez. Simt că n-o să scap niciodată de furia asta, pentru că mă simt trădat. Mi-am petrecut copilăria cu un bețiv nenorocit în vreme ce Vance trăia pe picior mare.

— Asta e o altă aiureală de-a mea, spune omul pe care credeam că-l *cunosc* cu adevărat de atâta timp. Am trecut prin multe după ce te-ai născut tu, dar m-am înscris la facultate și am iubit-o pe mama ta de la distanță...

— Până când?

— Până când ai împlinit tu cinci ani. Era ziua ta și eram cu toții la petrecere. Ai venit alergând în bucătărie, strigând după tătucul tău...

Vocea lui Vance se frânge, iar eu strâng și mai tare pumnul.

— Aveai o carte strânsă la piept și, pentru o clipă, am uitat că nu te refereai la mine.

Lovesc cu pumnul în bordul mașinii.

— Vreau să cobor, îi cer.

Nu mai pot asculta. Totul e o mare porcărie. E prea mult pentru mine și nu pot înțelege totul din prima. Vance îmi ignoră ieșirea și merge înainte.

— În ziua aceea mi-am pierdut cumpătul. I-am cerut mamei tale să-i spună adevărul lui Ken. Mă săturasem să te văd crescând de la distanță și la momentul acela îmi făcusem deja planul să mă mut în America. Am implorat-o să vină cu mine și să te ia și pe tine, fiul meu.

Fiul meu.

Stomacul mi se strânge. Ar trebui să sar pur și simplu din mașină, chiar dacă e în mers. Mă uit afară, la căsuțele frumoase pe lângă care trecem, și mă gândesc că aș prefera să sufăr fizic.

— Dar ea m-a refuzat și mi-a spus că a făcut niște teste... și că nu ești, totuși, copilul meu.

— Poftim?

Îmi masez fruntea. Aș sparge bordul cu capul dacă m-ar ajuta la ceva. Îl privesc și văd cum se uită rapid în stânga și-n dreapta. Apoi observ viteza cu care mergem și-mi dau seama că a trecut pe roșu la fiecare semafor, doar ca să fie sigur că nu mă arunc din mașină.

— S-a panicat, presupun. Habar n-am.

Mă privește.

— Știam că mințea — a recunoscut ani mai târziu că n-a existat niciun test de paternitate. Dar în momentul acela era de neclintit; mi-a spus s-o las baltă și și-a cerut scuze pentru că m-a făcut să cred că ești al meu.

Mă concentrez asupra pumnului meu. Îl închid, îl deschid. Îl închid, îl deschid...

— A mai trecut un an și am început din nou să vorbim... începe el să povestească, dar ceva din tonul lui nu e în regulă.

— Adică *v-ați tras-o* din nou.

Vance răsufală din nou din greu.

— Da... de câte ori ne întâlneam, făceam aceeași greșeală. Ken muncea mult, studia pentru doctorat în acel moment, iar ea stătea acasă cu tine. Deja semănai mult cu mine; de câte ori treceam pe acolo, erai cufundat într-o carte. Nu știu dacă îți amintești, dar îți aduceam întotdeauna cărți. Ți-am dat exemplarul meu din *Marele Gats...*

— Încetează.

Mă crispez când îi simt tonul afectuos, iar amintirile distorsionate îmi încețoșează mintea.

— Am continuat așa, cu întreruperi, ani la rând și credeam că nimeni nu-și dă seama. A fost vina mea; n-am încetat niciodată s-o iubesc. Orice făceam, mă bântuia. M-am mutat mai aproape de casa voastră, chiar vizavi. Tatăl tău știa; habar n-am cum a aflat, dar era clar că știa.

Face o pauză și virează pe o altă stradă. Apoi adaugă:

— Atunci a început să bea.

Mă ridic în capul oaselor, izbind cu palmele în bordul mașinii.

— Deci m-ai lăsat cu un tată alcoolic care devenise alcoolic din cauza ta și a mamei?

Sunt furios din cale-afară și de-abia mai pot respira.

— Am încercat s-o conving, Hardin. Nu vreau s-o condamni, dar am încercat să-i spun să vină cu tine cu tot și să trăim împreună — și n-a vrut.

Își trece mâinile prin cap și se trage de păr.

— El a început să bea tot mai mult și mai des de la o săptămână la alta, dar ea tot nu voia să recunoască faptul că ești al meu — nici măcar față de mine — așa că am plecat. Trebuia să plec.

Se oprește din vorbit și, când mă uit la el, văd cum clipește rapid. Mă întind spre mânerul portierei, dar el accelerează și blochează ușile, cu un sunet repetat. Vocea îi sună spart când începe iar să vorbească.

— M-am mutat în America și n-am mai avut nicio veste de la mama ta ani întregi, până când, în cele din urmă, tatăl tău a părăsit-o. Nu avea